

„Dojemné, upřímné a zcela návykové!“

– T. L. Swanová

Její hřích. Její slabost. Její šéf.

ZAKÁZANÁ

Lásky

Ukázka z knihy:

Grayson se posadil na židli po mé pravici a já si najednou uvědomila, že mi tu něco nesedí.

„Počkej, proč ti říkal Harlowe?“ zeptala jsem se v panice.

„Jsi snad nějak spřízněný s Williamem Harlowem?“ *Další bratr?*

Přejel si rukou po tváři. „Já jsem William Harlow.

William Grayson Harlow.“

Zasténala jsem. „Takže ty jsi ten *idiot*, co pohřbil můj článek?“

„Cože?“ uchechtl se nervózně.

Zvedla jsem hlavu. „Proto jsem byla ve Vegas. Psala jsem článek o Melaniině rozlučce se svobodou.“

Vytřeštil oči a v dlani zamaskoval smích. „Nekecej.“

Sklopila jsem oči a pohrávala si s fotoaparátem. „Takže ty drby jsou pravdivé?“ zeptala jsem se a střelila po něm očima, abych viděla jeho reakci.

Zasmál se. „Jaké myslíš? Slyšel jsem jich dost.“

„Opravdu jsi byl ve Vegas s jinou ženou?“

„Ano,“ odpověděl bez vytáček.

Sevřelo se mi srdce. Měla jsem o něm lepší mínění. „Bylo to v tom klubu, kde jsme byli?“

Grayson se opřel dozadu, zkrřížil si ruce na hrudi a přikývl.

Podezíravě jsem nakrčila nos. „Počkej, jak se ti podařilo... Vždyť jsi byl celou noc se mnou, ne? Kdy jsi to...“ Otevřela jsem ústa. „Ježíši.“

Sledoval, jak mi to dochází, a potutelně se culil.

Těžce jsem polkla. „Ta žena jsem byla já, že?“

ZAKÁZANÁ *láská*

Ann Penny

ZAKÁZANÁ
láska

Přeložila Zdenka Lišková

metafora

Capturing Love

© Ann Penny, *Capturing Love*, 2019

Published by Arndell, Washington

© in this translation edition, Grada

This translation edition of *Capturing Love*, is published under
a licence arrangement with Arndell Books Pty Ltd.

Translation © Zdenka Lišková, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-271-4264-4 (ePub)

ISBN 978-80-271-9936-5 (pdf)

ISBN 978-80-7625-952-2 (print)

---

*Pro mého manžela. Který nechte moje knihy,
ale přesto podporuje mé spisovatelské sny.*

Kapitola 1

Nesnáším rozlučky se svobodou. *Penisy, koktejly a brčka ve tvaru penisu.* Ach jo, škoda slov. Na základě mých zkušeností není nikdy dobré, když se na jednom místě sejde velké množství žen, aby oslavy cokoli. Vždy to vede k nadměrnému křiku, objímání a pláči. Na můj vkus je v tom příliš mnoho emocí. Takže tohle byla moje nejhorší noční můra a to jsem ani neznala budoucí nevěstu.

Najali mě, abych pořídila fotografie a napsala článek o nadcházející svatbě Melanie Warrenové, známé kalifornské prominentky. Moje práce naštěstí skončila asi pět minut předtím, než srolovala stodolarovou bankovku, aby si šňupla kokain z kompaktního zrcátka. Z nějakého nepochopitelného důvodu si nepřála tuhle část rozlučky zdokumentovat.

Přestože mě náhlé ukončení mé činnosti zaskočilo, v duchu jsem se radovala. Získala jsem bezplatný výlet do Las Vegas a teď měla zbytek večera pro sebe. *Sakra, jo!*

Proklouzla jsem davem zpocených těl, která do sebe narážela a třela se o sebe, a konečně jsem našla bar. Vydechla jsem úlevou, hodila firemní kreditku na pult a zakřičela svou objednávku na prvního barmana, který se na mě podíval.

Panák tequily sotva stačil dosednout na pult a už jsem ho popadla a kopl do sebe. Vychutnávala jsem si pálení, které zasáhlo moje hrdlo. Potřebovala jsem uniknout mukám neúprosného,

pulzujícího rytmu, který se mi probíjel skrz lebku, a tak jsem vyrazila k východu a ven z klubu.

Z předlouhé fronty lidí čekajících venku se ozval jásot, přestože vyhazovač pustil dovnitř pouze jednu neskutečně nadšenou dívku, která zaujala moje místo. *Šťastná to holka.*

Obrátila jsem oči v sloup a upřela pohled na neznámý interiér kasina MGM Grand. Ohromena světly, zvuky a pozlátkem jsem si vybrala směr a vydala se jím, odhodlaná najít cestu na bulvár Strip.

Před sebou jsem spatřila ceduli s nápisem „východ“ a cestou k ní mi poskočilo srdce. Sáhla jsem do zadní kapsy úzkých riflí, vytáhla ubrousek, na který jsem si během letu rychle načmárala seznam, a zhluboka se nadechla. *Jde se na to!*

Když jsem přiletěla, bylo ještě světlo a od té doby jsem kasino neopustila. Mezitím padla tma a světla města byla dechberoucí. Jakmile jsem se nechala pohltit svým okolím, uvolnila jsem ramena a můj úsměv se postupně rozšiřoval. V Las Vegas jsem nikdy předtím nebyla a teď jsem měla deset hodin na to, abych si ho naplno užila.

Sice jsem se narodila a vyrostla v Austrálii, ale patřím k těm šťastlivcům, kteří mají dvoje občanství. Můj otec vyrůstal v New Jersey, ale před téměř třiceti lety se přestěhoval do Austrálie, aby mohl být s mou mámou. Já si tak mohla vzít to nejlepší z obou světů.

Posledních šest let byl mým domovem Manhattan a já ho milovala. Nezapadala jsem tam, ale sakra, já se snažila. Když rodiče zemřeli, rozhodla jsem se, že nebudu hnít na předměstí a čekat, až si mě život najde. To já potřebovala najít život. Svůj vlastní život. Daleko od stínu předčasné smrti rodičů a účastných pohledů těch, kteří zůstali naživu.

Každý cent z mého dědictví jsem utratila za úžasný byt v Greenwich Village a dřela jako kuň, abych vydělala dost peněz na zaplacení účtů, neumřela hladu a každý měsíc si mohla trochu odložit na cestu kolem světa.

Nikdy jsem nechtěla být reportérkou, ale když naše společnost propustila polovinu zaměstnanců, musela jsem se rychle učit. Byla

jsem především fotografka, ale teď po mně chtěli i doprovodné články, což znásobilo mou pracovní zátěž, ale bohužel ne můj plat.

S fotoaparátem volně zavěšeným kolem krku jsem kráčela po hlavní třídě, dokud jsem nedorazila k druhému bodu na svém seznamu. Fontáně Bellagio. Přestože už bylo skoro deset večer, hemžilo se to kolem lidmi, kteří čekali na další představení.

Nestrkala jsem se s ostatními, abych se dostala co nejvíc dopředu. Zůstala jsem stát v pozadí a hledala si ideální místo. Když se rozezněla hudba a v jejím rytmu vytryskla voda z fontány, rozbušilo se mi srdce. Okouzlená světly a barvami jsem stočila pohled k divákům. Jejich nadšené tváře odrážely mé vlastní pocity.

Narychlo jsem si sepnula dlouhé vlasy do uzlu, zvedla fotoaparát k obličeji a snažila se vypadat nenápadně, zatímco jsem pozorně sledovala dav skrz objektiv. Neměla jsem v úmyslu fotit představení, chtěla jsem zachytit emoce lidí, kteří ho prožívali. Odjakživa mě fascinovalo, jak se tváře mění, když lidé vidí nebo zažívají něco krásného. Stala se z toho moje vytoužená náplň života – cestovat po světě a zachytávat takové emoce.

Takže zatímco všichni fotili fontánu Bellagio, já fotila je. Připadala jsem si trochu zvláštně, ale tyhle fotky jsem neměla v úmyslu zveřejňovat. Fotila jsem je spontánně. A zjevně jsem to dělala dobře.

Můj hledáček putoval po lidech namačkaných u okraje a zastavil se u jednoho konkrétního muže. Nebyl o moc starší než já, opíral se o zábradlí a s prázdným pohledem zíral na tančící vodu. *Cvak.* Měl skleněné oči a vypadal, jako by byl ponořen do svých myšlenek. *Cvak.* Prohrábnul si neuspořádané hnědé vlasy a zhluboka si povzdechl. Ramena se mu uvolnila, ale jeho výraz zůstával napjatý. *Cvak.*

Popošla jsem trochu blíž a tajně doufala, že zahlédnu jeho oči. Barva očí mě vždy fascinovala a zajímalo mě, jakým odstínem ho příroda obdarila. Můj objektiv stoupal vzhůru po jeho dobře stavěném těle a zastavil se na jeho dokonalém obličeji. *Cvak. Cvak.* S bušícím srdcem jsem si prohlížela jeho výraznou bradu, svůdné rty a jiskrné oči. Oči, které... se dívaly přímo na mě. *Sakra.*

S chvějícím se prstem na spoušti jsem nenápadně otočila fotoaparát zpátky k podívané a doufala, že si ničeho nevšiml. Neodvážila jsem se spustit fotoaparát a předstírala, že fotím, dokud se mi nevrátil tep do normálu. Tohle jsem dělala už roky a nikdy mě nikdo nepřistihl.

Po delší době jsem zaostřila zpátky na lidi a jasně že tam pořád byl. Ale už nesledoval show. Místo toho mi s hravým úsměvem na rtech zamával. *Hmm. Takže suverén.*

Schovaná za přístrojem jsem stáhla rty a on naklonil hlavu ve zjevné snaze zahlédnout mou reakci. *Jen klid, Josie.*

S horkými tvářemi jsem pomalu ustupovala, dokud jsem nezmižela v davu. Strčila jsem fotoaparát zpět do pouzdra a s frustrovaným povzdechem jsem si rozpustila vlasy. Příležitost k pořízení dokonalé fotografie byla zmařena.

Pohledem jsem zavadila o občerstvení s hamburgery přes ulici a z mého žaludku se ozvalo hlasité zakručení. Od rána jsem nic nejedla a byla jsem vážně hladová. Celebrity patrně nejedí, protože jsem za celý den na rozlučce nepotkala ani gram jídla. Pokud se tedy někde v potravinové pyramidě nevyskytuje kokain. *Možná společně s ovocem a zeleninou?*

Stála jsem u silnice a přemýšlela, jak ji přejdu, aniž bych se nechala přejet. Kolem mě projížděla luxusní auta včetně limuzíny, z níž lidé vystrkovali hlavy otevřeným střešním oknem. Připomnělo mi to jednu arkádovou hru, kterou jsem hrávala s tátou. Kéž bych měla po ruce palici.

S pocitem bezmoci jsem zvedla hlavu k nebi a všimla si nadchodu vedoucího přímo k mému cíli. *No sláva!*

Vyběhla jsem po schodech a upalovala přes most, celá dychtivá dopřát svému žaludku potěšení. Vstoupila jsem do bistra a očima pátrala po prázdném stole. Jediný volný byl bohužel za skupinou hlučných a zjevně opilých mužů ve vzdáleném rohu restaurace.

Cestou kolem nich jsem si k mé nelibosti vyslechla několik hvízdnutí a tlumených komentářů. V boxu jsem se posadila zády

k nim a doufala, že je tím odradím od dalších pokusů navázat se mnou řeč. Nefungovalo to.

„Hele, krásko. Měla by sis sednout k nám, když jsi tak sama,“ ozval se za mnou mužský hlas.

Okamžitě jsem ztuhla. „Ne, to je v pořádku. Já tady na někoho čekám.“

Zdálo se, že to pochopil, když jsem se ani neotočila. „Šťastlivec,“ zamumlal a dál se věnoval svým vychechtaným kamarádíčkům.

Zvedla jsem jídelní lístek a modlila se, aby odešli, než prokouknou mou lež.

Zatímco jsem si pečlivě prohlížela místní nabídku hamburgerů, pěkně jeden po druhém, ucítila jsem pohyb ve vlasech a ztuhly mi rysy. Doufala jsem, že to byla náhoda, a rozhodla se to ignorovat. Teprve když se ten pohyb změnil v jemné zatahání, začala ve mně vřít krev.

Tohle byl důvod, proč jsem si barvila jenom spodní vlasy. Milovala jsem své pramínky v barvě duhy, ale občas jsem nesnášela pozornost, kterou přitahovaly, a tak jsem je schovávala pod dlouhými kaštanovými vlnami. Zdálky bych vám připadala jako obyčejná brunetka, ale kdybyste se ke mně přiblížili, objevili byste mé skutečné já, které se skrývá pod povrchem.

„Máš tady vespod malou duhu,“ zamumlal přiopile chlap, co seděl za mnou. „Zajímalo by mě, co schováváš tam dole.“

Posunula jsem se na lavici o kus dál a zlostně se na něj ohlédla. „Laskavě na mě nesahejte.“

Chlápek se zasmál a otočil se ke svým přátelům. „To je ale dračice, co?“

Soustředila jsem se na jídelní lístek a snažila se ignorovat přiblblý smích dospělých mužů.

Bylo zřejmé, že se jedná o rozlučku se svobodou, soudě podle polonahého muže s penisem nakresleným na obličejí, který se válel na lavici u jejich stolu.

Pak se někdo jiný od jejich stolu rozhodl, že si ke mně přisedne. Zachvěla jsem se. Dřív než promluvil, ucítila jsem z jeho dechu

zvětralé pivo. „Vypadá to, že se tvůj přítel neukáže, tak bych ti třeba dnes večer mohl dělat společnost já.“

Nervózně jsem si poposedla. „Ne, to nebude nut–“

„Ahoj, zlato, promiň, že jdu pozdě,“ ozval se poblíž nový hlas, který oznámil příchod muže s širokými rameny. Ten se teď tyčil nad mým nezvaným hostem.

Opilec odevzdaně zvedl ruce a rozpačitě vyklouzl z boxu za doprovodu bujarého smíchu svých společníků.

Trochu vyjeveně jsem sledovala, jak si muž... ten samý muž, který mě předtím přistihl, když jsem ho potajmu fotila, sedá naproti mně.

„Oříškové,“ zamumlala jsem při pohledu do jeho podmanivých očí. *Nebo jsou snad zelené?*

„Prosím?“ zasmál se a zvedl obočí.

Odkáslala jsem si. „Že děkuju.“

Vřelý úsměv mu rozsvítil oči. „Mám tu zůstat, dokud neodejdou?“

Úlevou jsem vydechla. „Pokud vás to nebude moc obtěžovat.“

„Vůbec ne,“ ujistil mě, podal mi ruku a mrknul na mě. „Jsem Grayson, zlato.“

S úsměvem jsem ji stiskla a moje srdce udělalo kotrmelec, když udržel náš oční kontakt. „Josie.“

„Těší mě, Josie. Rozlučka se svobodou?“ povytáhl koutek úst.

Jak prostý závěr, když jsme v Las Vegas. „Jak jsi poznal, že nejsem místní?“

„No, kromě přízvuku tě prozrazují doplňky.“ Podíval se mi na hrud' a já udiveně následovala jeho pohled. Když jsem si všimla, že mám pořád na krku náhrdelník s bonbóny ve tvaru penisu, který mi Melanie vnutila, vyprskla jsem smíchy. Rudá až za ušima jsem si ho přetáhla přes hlavu a chystala se ho zmuchlat do ubrousku.

„Počkej! Nevyhazuj to. Ty bonbóny chutnají celkem dobře.“

„Cože?“ zasmála jsem se. Tenhle chlap byl fakt divný. *Doufám, že v dobrém smyslu toho slova.*

Natáhl ruku dlaní nahoru. „Nedělám si legraci, jsou to moje oblíbené bonbóny.“

Naklonila jsem hlavu a přimhouřila oči, ale pak jsem mu je pomalu podala. „Bonbóny ve tvaru penisu?“

„Vyrábějí se i v jiných tvarech.“

Nedokázala jsem se ubránit uchechtnutí. „No jasně.“

„Neztracuj je, dokud je neochutnáš.“ Jeden si odlomil, strčil si ho do pusy a se spokojeným povzdechem se opřel dozadu. *Páni. Hezky se na něj kouká.*

Sledovala jsem, jak žvýká, a uvědomila si, že mě to podivně přitahuje. „Tak jo. Dej mi jeden.“

Grayson si přitiskl náhrdelník k hrudi. „Ani náhodou. Chtěla jsi je vyhodit.“

„Chci jenom jeden malý penis,“ trvala jsem na svém a natáhla dlaň.

U našeho stolu se odněkud zjevila servírka. Zrychleně zamrkala, já zrudla a Grayson se s vykulenýma očima snažil potlačit smích. Servírka si vyslechla moji objednávku a vrhla netrpělivý pohled na Graysona. Ten se mi kouknul přes rameno k sousednímu stolu a pak se tázavě podíval zpátky na mě. Očividně si nebyl jistý, co dál.

„Zvu tě na hamburger jako poděkování,“ navrhla jsem v naději, že zůstane. Cítila jsem se s ním mnohem bezpečněji a jeho společnost byla osvěžující.

Na jeho tváři se objevil překvapený výraz.

„Klídek, mám firemní kartu. Jenom mi ji pomůžeš provětrat,“ usmála jsem se.

Uchechtnul se, nenuceně pokrčil rameny a objednal si to samé co já. Když servírka odešla, vrátil mi náhrdelník a já si vložila do úst malý penis. Měl pravdu. Chutnalo to dobře.

„Takže... rozlučka se svobodou?“ odušila jsem s úmyslem dozvědět se o něm víc.

Rukou si pročísl už tak rozcuchané vlasy a naklonil se o něco blíž. „A jak jsi ty poznala, že *já nejsem* místní?“

Usmála jsem se a ukázala na šmouhu od rtěnky na jeho tváři. Otřel si ji palcem a zamračil se, když se na něm objevila růžová barva.

„Nebavil ses?“ zeptala jsem se v naději, že není stejný jako ti muži za mnou.

Zavrtěl hlavou. „Ani ne.“

Rozhlédla jsem se po restauraci a ostatních hostech. „No, já taky ne.“

„A co tady děláš s tím drahým foťákem? Dost bych se divil, kdyby chtěl někdo zaznamenat svou rozlučku se svobodou.“

Zasmála jsem se. „V tom máš pravdu. Jakmile vybalili kokain, poslali mě pryč.“

Grayson se zamračil. „Cože? Jako že tě tvoji přátelé vyhodili?“

„Ne, tak to není, jsem tu pracovně. Najali mě, abych zdokumentovala ‚civilizovanou‘ část dne. Prostě všechno to fintění a jásání. Zhýralost zaznamenat nechtěli.“

Podala jsem mu náhrdelník a on si odkousl další penis.

„Takže jsi fotografa?“ zeptal se uprostřed žvýkání.

Chvilí jsem o tom přemýšlela. „Částečně. Vlastně ani nevím, kam bych se měla zařadit.“

„Chtěla bys být fotografa?“

Vrátil mi náhrdelník a já začala posouvat malé penisy nahoru a dolů po gumičce, zatímco jsem přemýšlela nad odpovědí. „Jo, asi... jednou.“

„To jsi zkoušela tam venku?“

Cítila jsem, jak mi po krku stoupá horkost. *Sakra! Poznal mě.* „Jo, dostal jsi mě. Obvykle si lidi nevšimnou, co dělám.“

„Já si tě všiml.“

Naše oči se setkaly a já instinktivně zadržela dech. *Ach. Kontakt. Už je to tady.* Potlačila jsem nečekané chvění v žaludku. *Probaha, vždyť mám přítele. A i když si naším vztahem nejsem jistá, nebudu mu nevěrná.*

Odkáslala jsem si a sklopila pohled k brašně s fotoaparátem, která ležela vedle mě. „Baví mě pořizovat bezprostřední snímky. Nic

netušící lidi, momentky a podobné věci.“ Vytáhla jsem přístroj, zapnula ho a proklikala snímky, které jsem pořídila před chvílí. „Můžu ti něco ukázat?“ zeptala jsem se a zjistila, že mě zvědavě sleduje.

Když přikývl, vstala jsem ze svého místa a přisedla si k němu. Na okamžik mi připadal zaskočený, ale jenom než jsem mu ukázala displej fotoaparátu s úmyslem předvést mu ukázkou své práce.

Chvíli na něj mžoural, ale pak si povzdechl. „Počkej.“ Z postranní kapsy vytáhl brýle na čtení a nasadil si je na nos.

Podívala jsem se na něj a zasmála se. „Myslela jsem, že brýle na čtení nosí jen starší lidi.“

„Ale vypadám díky nim vážně, ne?“ zeptal se a potlačil úsměv.

„To si nemyslím.“

„Jak to?“

Usmála jsem se. „Jš bonbóny ve tvaru penisu.“

Zasmál se a vzal mi fotoaparát z rukou. „Tak na co se to vlastně koukám?“ Párkrát zamrkal, a vzápětí se na chvíli odmlčel, když pochopil, co má před očima.

Zatvářila jsem se rozpačitě, protože jsem si nebyla jistá, jak přijme moje „umění“.

Byla to fotka, na níž byl on, jak se dívá na fontánu. Opíral se o zábradlí obklopen lidmi, a přesto úplně sám. V očích se mu odráželo světlo a vypadal zároveň smutně i klidně.

Sevřelo se mi srdce. „Promiň. Víím, že je to trochu divné. Pokud chceš, smažu to.“

Zavrtěl hlavou. „Ne, ne, neomlouvej se. Je to... *páni*. Zachytila jsi mě v celkem vzácném okamžiku. Asi si o mně nemyslíš, že jsem bůhvíjak seriózní člověk, ale rozhodně nemám moc příležitostí se bavit.“ Podíval se na mě. „Můžeš mi ukázat další?“

Srdce mi poskočilo, přikývla jsem a našla mu další snímek. Abych neporušila dohodu o mlčenlivosti, pečlivě jsem přeskočila fotky Melanie Warrenové, dokud jsem nenarazila na některé ze svých oblíbených momentek.

Postupně si na lavici udělal pohodlí. „Ty jsou úžasné, Josie. Co s nimi děláš?“

Zasmála jsem se a opřela se stejně jako on. „Některé jsou pracovní, ale co se týče těchhle, tak vlastně nic.“

„Vůbec nic?“ zamračil se a otočil se na mě.

Pokrčila jsem rameny. „Občas si nějakou vytisknu a pověším doma, ale to je asi tak všechno.“

Grayson zavrtěl hlavou. „Máš velký talent. Měla bys vystavovat.“

„Zas *tak* dobrá nejsem,“ namítla jsem s úsměvem.

Vrátil mi fotoaparát a já se přesunula na svou stranu stolu, abych ho uložila do pouzdra.

„Moje snoubenka mě každou chvíli tahá na nějakou výstavu. Určitě jsi *tak* dobrá.“

Když se zmínil o své budoucí ženě, na chvíli jsem se zarazila při zapínání zipu a píchlo mě na hrudi. *Co ti na tom záleží, Josie? Potkala jsi ho v podstatě před pěti minutami.*

Zvedla jsem k němu oči. „Děkuju. To je od tebe milé, ale myslím, že na něco takového ještě nejsem připravená.“

Graysonův nevěřící pohled dokázalo odvrátit až jídlo, které nám přinesli na stůl. Posunula jsem před něj jeho talíř a přitáhla si ten svůj. Při představě té šťavnaté dobroty se mi sbíhaly sliny. Vypadal, že je stejně hladový jako já, a tak jsme se oba pustili do jídla.

„Bože, ten burger je úžasný,“ zamumlala jsem s plnou pusou.

Grayson si otřel kečup ze rtu. „Copak ty jsi ještě nikdy neochutnala žádný z Joeových slavných hamburgerů? Já sem zajdu pokaždé, když jsem tady.“

Polkla jsem jídlo a napila se coly. „Ve Vegas jsem poprvé.“

„Cože? Vážně?“

Pokrčila jsem rameny. „A navíc je to pracovní cesta, takže se brzy ráno vracím domů.“

Mezi obočím se mu objevila hluboká vráska. „Měla jsi vůbec čas prohlédnout si město?“

„Počítá se VIP apartmá v MGM Grand? A ještě nějaký nóbl klub, kde jsem byla skoro nahá – a pořád *moc* oblečená.“ Při té vzpomínce vytřeštím oči. „Měl jsi vidět ty jejich kraťoučké sukně. A spodní prádlo? Vůbec nic. *Nada!*“

Grayson se rozesmál a byl to božský pohled. „Ty jsi tu vážně poprvé, co?“

„Tohle je po dlouhé době můj první výlet kamkoli,“ připustila jsem se smutným úsměvem.

Zůstal na mě koukat s otevřenou pusou. „O jak dlouhé době se bavíme?“

„Šest let. Od té doby, co jsem se přestěhovala do Států.“

„Děláš si srandu?“ Chvilí mě pozoroval, než si sundal brýle. „Doez ten burger. Vezmu tě na speciální prohlídku.“

„Cože?“ zasmála jsem se. Určitě si dělal legraci.

„Byl jsem tu milionkrát. Znáš ta nejhezčí místa a ty správné lidi.“

Přivřela jsem oči. „Proč bys to dělal? Vždyť mě ani neznáš.“

Pokrčil rameny. „No, za prvé, díky tobě prožívám mnohem zajímavější večer. A za druhé, do rána se nemůžu vrátit do hotelu.“

„Jak to? Proč ne?“

„Protože by mi to nikdy neodpustili. Moji přátelé jsou neúprosní.“

S nejistým úsměvem jsem přikývla, aniž bych tomu opravdu rozuměla. „Aha...“

Zbytek jídla jsme snědli v příjemném tichu, což bylo vzhledem k tomu, že jsme se vůbec neznali, docela zvláštní. Požádala jsem o účet a Grayson pak s neurčitým výrazem sledoval, jak předávám obsluze firemní kreditní kartu. Jako by mu ještě nikdy nikdo nekoupil večeri.

Když jsme se zvedli k odchodu, málem jsem vrazila do jednoho z těch opilýých chlapů. Grayson mě bez váhání objal kolem ramen a vyvedl mě ven na bulvár Strip, kde mě pevně držel u sebe, dokud jsme se nedostali mimo dohled. Jakmile jsme byli v bezpečí, lehce mě stiskl a spustil ruku. Po těle se mi rozlila elektrizující a nečekaně vzrušující vlna. *Tohle není dobré.*

Kapitola 2

„A tvoji přátelé si myslí, že jsi šel...?“ zeptala jsem se zvědavě, když jsme se vraceli k nadchodu.

Grayson se uchechtнул. „Do striptýzového klubu na soukromou show.“

Otevřela jsem pusu a v pobavení vykulila oči. „To je ale dlouhý a drahý tanec na klíně.“

Zasmál se. „Řekl jsem personálu, že pokud kluky udrží v náladě, dám jim ráno velké spropitné. Snad si v té záplavě alkoholu ani nevšimnou, že jsem se nadobro vypařil.“

Najednou jsem se zastavila a otočila se k němu. „Počkej, to je *tvoje* rozlučka se svobodou?“

Ušklíbnul se a přikývl.

„Děláš si srandu?“ vydechla jsem a vytřeštila na něj pohled.

Grayson zavrtěl hlavou. „Vlastně je to společná rozlučka se svobodou ještě s jedním kamarádem.“

Zasmála jsem se a pokračovala v chůzi nahoru po schodech. „Proč proboha pořádáš rozlučku se svobodou v Las Vegas, když tě to nebaví?“

„Bylo to překvapení,“ upřesnil a strčil si ruce do kapes. „Až do dnešního rána jsem netušil, kam jedu. Osobně si myslím, že naši kamarádi jenom hledali záminku, jak uniknout ze svých nudných manželských životů.“

„Aha, takže vy dva budete poslední svobodní z party, co?“ po-
píchla jsem ho.

Graysonovi cukla čelist. „K velkému zklamání mého otce.“

„No, teď musí být šťastný. Kdy bude svatba?“ vyzvíдалa jsem a po-
dívala se na něj, když neodpověděl hned.

Odkáslal si, ale dál pokračoval v chůzi s pohledem upřeným
pod nohy. „Za dva týdny,“ odvětil bezvýrazně.

„Zníš... nadšeně,“ pokrčila jsem nos. „O co jde? Někdo vám tu
svatbu domluvil?“

Zvedl obočí a zasmál se. „Ne, tak to není. Známe se od dětství.
Naše rodiny jsou si blízké, takže se k sobě hodíme.“

„Hodíte se k sobě? To zní *romanticky*.“

„Jsme spolu už jedenáct let. Romantickou fází máme za sebou.“

„Neměl by člověk být ženatý aspoň padesát let, než řekne tako-
vou blbost? Teď bys měl být po uši zamilovaný. Tak se chci cítit já,
než se vdám.“

Střelil po mně pohledem. „Jsi romantička?“

Pokrčila jsem rameny. „Možná ne na první pohled.“

V tichosti jsme se vrátili k fontáně, kde jsme se viděli poprvé.

„Nevysvětluj si to špatně, já ji miluju. Opravdu,“ navázal Gray-
son a opřel se zády o zábradlí.

Zastavila jsem se před ním a vzpomněla si na jedno focení, kte-
ré jsem dělala před několika měsíci. „Víš co?“ Vytáhla jsem foto-
aparát, přiložila ho k oku a sledovala ho přes objektiv.

Nervózně se pohnul. „Co to děláš?“

„Pověz mi něco o své snoubence.“

„Cože, proč?“ zeptal se a nakrčil nos.

Usmála jsem se na něj a soustředila se na jeho oči. „Prostě mi
řekni, co na ní miluješ.“

Zkřivil si ruce na hrudi. „No, je milá a atraktivní.“ *Cvak.*

„Pokračuj.“

Vzdychl a odvrátil pohled. *Cvak.* „Naše dětství bylo podobné,
takže mi rozumí, a moji rodiče ji zbožňují, což mi hodně usnad-
ňuje život.“ *Cvak.*

Prohlédla jsem si fotky ve fotoaparátu a zaváhala s prstem nad tlačítkem mazání. Váhala jsem, zda mu ukázat, co mu chybělo, když popisoval svou budoucí ženu.

„Co vidíš?“ zeptal se a udělal krok vpřed.

Zvedla jsem pohled. „Před pár měsíci jsem dělala rozhovor s jedním mužem o jeho ženě. Byli spolu od dospívání a já ho vyfotila, když odpovídal na stejnou otázku.“

Vyhledala jsem příslušné snímky a podala mu fotoaparát, aby se mohl podívat.

Opatrně si ho ode mě vzal a věnoval mi podezíravý pohled. Nasadil si brýle a zadíval se na mou fotografii. „Je to krásná fotka, ale pořád nechápu, co tam vidíš.“

„Podívej se na jeho oči... rozzářily se, když o ní mluvil.“ Vzala jsem mu fotoaparát z rukou, stiskla několik tlačítek a pak mu ho vrátila. „A tohle jsi ty.“

Párkrát zamrkal, ztichl a opřel se o zábradlí. „Umíš vždycky tak dobře číst v lidech?“

Smutně jsem se na něj usmála. „Možná skrz objektiv.“

Vrátil mi foťák, otočil se a soustředil svou pozornost na fontánu, v níž začala synchronizovaně tryskat voda.

„Tak o co jde? Krize po jedenácti letech?“ zeptala jsem se váhavě a doufala, že jsem ho neurazila.

Odfíkl si. „Tu krizi cítím už nějakou dobu,“ přiznal a uvolnil si límeček.

Zůstala jsem stát s otevřenou pusou, ale rychle jsem se vzpamatovala. „Cítí to stejně i tvoje snoubenka?“

„Myslím, že ano. Oba jsme tak dlouho váhali se stanovením data, až naše rodiny zasáhly a přiměly nás k tomu.“

„Aha. Takže jste jeden z těch párů s epicky dlouhým zasnoubením?“

Zasmál se. „Jo, dalo by se to tak říct.“

Znovu jsem zvedla fotoaparát k obličejí a prohledávala dav. Cítila jsem, jak mě Grayson sleduje.

„A co ty? Chodíš s někým?“

Odkašlala jsem si. „No, jo.“

Jeho výraz se na okamžik změnil, než přikývl. „A je to *ten pravý*?“

Ujelo mi uchechtnutí a jí si v rozpacích zakryla pusou.

Grayson se na mě upřeně zadíval a na rtech se mu objevil úsměv. „Beru to jako *jasné ne*.“

Vzdychla jsem. Byla jsem na sebe našťavaná. „On je... úžasný. Vážně *úžasný*.“

„*Ale...*“

Vrátila jsem fotoaparát do pouzdra. „Ach jo, já nevím.“

„Jak dlouho jste spolu?“

Chvilí jsem přemýšlela a snažila se spočítat, jak dlouho spolu vlastně chodíme. „No, skoro dva roky... myslím.“

„Plánujete svatbu?“

Zhluboka jsem se nadechla. „On to pořád naznačuje.“

Zdálo se, že ho to zaujalo. „A ty?“

„Já pokaždé změním téma.“

„No jasně,“ zasmál se, zjevně pobavený. „Poslyš, vypadá to, že se dneska večer potřebujeme oba trochu odreagovat. Co bys chtěla dělat?“

„No...“ Vytáhla jsem z kapsy zmuchlaný ubrousek.

Grayson se naklonil blíž. „Co to je?“

„Můj seznam přání,“ odpověděla jsem a narovнала se. „Sepisovala jsem ho v letadle, proto není na pořádném papíru.“

Usmál se a se zájmem se podíval na odrbaný ubrousek. „Jenom šest položek? To by mělo jít jako po másle.“

„Vlastně pět,“ zamumlala jsem a rychle ho složila.

Grayson nenuceně pokrčil rameny. „Dobře, tak co je číslo jedna?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Číslo jedna se nedá splnit. Budeme ho muset přeskočit.“

„Počkej, co to je?“ Natáhl se po mém seznamu, ale já ho rychle schovala.

„To je jedno.“ Ale ve skutečnosti to jedno nebylo. Celý život jsem chtěla vidět Grand Canyon a teď jsem byla tak blízko.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Zakázaná láska***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.